

NECROLOGIA

ENRIC CASASSAS I SIMÓ (Sabadell 1920 - Barcelona 2000)

El proppassat mes de febrer moria el nostre consoci el professor Enric Casassas i Simó. El Dr. Casassas formava part d'aquells adolescents que estudiaren a l'Institut Escola de la Generalitat de Catalunya, d'aquella generació que va veure truncada la seva joventut en formar part de la «quinta -lleva- del biberó» i que visqué la revolta del mes de juliol de 1936, intensament la guerra i, per últim, la derrota i desfeta de gener de 1939, moment en què aquell projecte de país, iniciat per la Mancomunitat i continuat, uns anys més tard, per la Generalitat, semblava que s'havia esmicolat i estroncat, emperò existiren persones de totes les edats, entre aquestes el Dr. Enric Casassas, que, com molts catalans, conservaren la seva fe en el país, procurant, de manera clandestina, amb solucions més o menys reeixides, assolir un objectiu, la supervivència que fes possible, a la curta o a la llarga, superar la crisi i el desastre bèl·lic i poder refer la realitat nacional catalana.

El Dr. Casassas estudià Química i s'especialitzà en Química analítica. Guanyà el premi Martí d'Ardenya de l'Institut d'Estudis Catalans (1968) pel seu treball *Estudis sobre la reactivitat*. Catedràtic de Química de la Universitat Autònoma de Barcelona, ho fou després de la Universitat de Barcelona i també de l'Escola d'Enginyers Industrials de Barcelona. Aquesta vàlua científica i la seva fidelitat a la cultura catalana foren motiu, l'any 1972, de la seva elecció com a membre numerari de l'Institut d'Estudis Catalans (Secció de Ciències). Fou president d'aquesta institució entre 1982 i 1987 i vicepresident de 1987 a 1992, president de la Secció de Ciències (1983-1989) i president de la Secció de Ciències i Tecnologia (1992-1995).

Obtingué la Creu de Sant Jordi (1992) i la Medalla Narcís Monturiol de la Generalitat de Catalunya (1990). El 21 de setembre de 1992 li fou atorgat el XVI Premi d'Honor Jaume I per la seva trajectòria científica com a químic i investigador, tasca realitzada sempre en català, i per la seva dedicació a organitzar la recerca científica a Catalunya.

En tot moment va tenir un destacat interès per la tasca realitzada per Amics de l'Art Romànic, així com per la del Centre d'Art Romànic Català (ARCAT) i, entre d'altres, presidí, el 4 de maig de 1987, la sessió acadèmica de nomenament de socis de mèrit a favor dels doctors Joan Ainaud de Lasarte, Santiago Alcolea i Gil i Jaume Marquès i Casanoves. Aquest interès per la realitat de la història de la Catalunya medieval representà un apropament a les arrels del nostre origen, no oblidant mai la seva professionalitat i, a la vegada, la seva catalanitat.

Descansi en pau el nostre consoci Enric Casassas i Simó.